

gunstigere end Regeringsforslaget. Altsaa, man kan sige, at om end det endelige Udfald naturligvis i høj Grad afhænger af Kursen paa de Værdipapirer, som skal indkøbes for de indkomne Afløsningssummer og deponeres i Domænefonden, er der dog Sandsynlighed for, at det finansielle Resultat for Statskassen efter Landstingets Ændringsforslag ikke vil blive ugunstigere end efter Regeringslovforslaget, ja mulig endog vil blive noget gunstigere. Og naar dette var Tilfældet, maatte jeg nøje overveje Betænkkeligheden ved at afslaa en Forhandling paa Grundlag af Landstingsudvalgets foreløbige Ændringsforslag, idet Regeringen da maatte have taget Ansvar for, dels at de Afgiftsydere, om hvilke Kommissionen enstemmigt havde anerkendt, at Billighed talte for, at de fik en ikke ringe Nedsættelse af deres Afgifter, ingen Nedsættelse fik, og dels at hele Spørgsmaalet vilde blive staaende svævende og sikkert vilde medføre fortsatte Stridigheder og fortsat Krav om Nedsættelse af Kommission og om Regeringsforslag til Ordning af Forholdet. Det vilde foruden den Uro, det gav, ogsaa have medført Udgifter. Derfor mente jeg ikke at kunne afslaa at forhandle paa det givne Grundlag.

Den Række af endelige Ændringsforslag, der fremkom, og paa Grundlag af hvilke Lovforslaget er blevet forandret saaledes, som det vil ses af det fra Landstinget til Folketinget oversendte Lovforslag, er blevet til ved Samarbejde mellem Landstingsudvalget og mig. Jeg tror som sagt, at man ikke ved Afløsning ad frivillig Vej vil faa alle disse Afgifter til at forsvinde og tilvejebringe en fuldstændig Afvikling af Forholdet. Vel er der sat Præmie derfor dels ved den 10 pCts Nedsættelse, jeg før omtalte, og dels derved, at der i Lovforslagets § 7 er indsat Bestemmelser, der giver forskellige Lempelser med Hensyn til de nye Laan, Afgiftsyderne maa optage for at kunne præstere Afløsningssummen, og Lettelse af Vanskelighederne ved Omprioritering. Men trods disse Indrømmelser og Lempelser vil der altid blive en Del tilbage, der ikke afløser. Dog vil jeg af de Grunde, jeg har anført, betragte det som heldigst, at Lovforslaget vedtages saaledes, som det her foreligger. Der er givet Afgiftsyderne et meget rundeligt Tilbud, og selv om der skulde være en Del Afgiftsydere, der ikke benytter det — og Tilbudet om Afløsning skal jo benyttes i Femaarsperioden 1915—20, for at de kan faa Gavn af den

10 pCts -Nedsættelse i Afløsningssummen, som Lovforslaget tilbyder dem —, maa jeg ikke desto mindre hermed anse Sagen for at være endelig løst, saa at hverken Regeringen eller Rigsdagen bør tage Hensyn til senere fremkommende Klager og Krav fra de Afgiftsydere, som ikke maatte benytte sig af det meget rigelige Tilbud, som Statsmagten gør dem ved denne Lejlighed. Med denne Begrundelse vil jeg anbefale det høje Ting at slutte sig til Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger vedtaget af Landstinget.

Maegaard: Som det høje Ting lagde Mærke til, berørte den højtærede Finansminister denne Sags Forhistorie, idet han nævnedes, at Sagen havde været behandlet ret ofte i Rigsdagens to Ting, og at man var kommet til det Resultat, at de forskellige Forhold, kan man vel sige, som er indbefattede i dette Lovforslag, bedst blev ordnet ved, at Spørgsmaalet om Arvefæsteafgifterne blev undergivet en Prøvelse i en Kommission. Det var et Kommissionsforslag, der dannede Grundlaget for det Lovforslag, vi tidligere har haft til Behandling her i Tinget, og som blev enstemmigt vedtaget. Men efter at det kom op til Landstinget, er det blevet betydeligt forandret. Det er ret ejendommeligt at lægge Mærke til, specielt under de nuværende Forhold, at man i Landstinget i den Grad, som Tilfældet er, omdanner et Kommissionsforslag, som foreligger enstemmigt vedtaget, og som udelukkende beskæftiger sig med økonomiske og ret indviklede Forhold. Landstinget har for ikke ret længe siden stillet Krav om Nedsættelse af en Kommission paa et Omraade, hvor man skulde synes, det laa nær for Lovgivningsmagten at tage Sagen op til Drøftelse uden Kommissionsbehandling. Det har forekommet mig besynderligt, at Landstinget i den Grad har omdannet det foreliggende Lovforslag, som det har, naar Landstinget kræver, at Lovgivningsmagten paa et andet og meget vigtigt Omraade ikke skal behandle Spørgsmaalet, uden at dette forud er blevet tilrettelagt af en Kommission.

Som Repræsentant for en af de Landdele, der berøres stærkest af det foreliggende Lovforslag, maa jeg sige, at Lovforslaget, som det nu foreligger, ikke taltaler mig saa meget som det Lovforslag, der var kommet fra Kommissionen. Jeg havde langt hellere set, at Landstinget havde vedtaget det Lovforslag, der var fremsat forrige Aar og igen i Aar, idet